

Svěží ranní vzduch proudí do našich plíc, jdeme nádhernou divočinou. Mám jinak uspořádané věci v batohu a je to o hodně lepší. Lenka už také cítí únavu, ale jde bez problémů.

Protože na další chatu, u které chceme přenocovat, je to pouhých 9 km, uděláme si menší odbočku. Na velkém prkenném odkladišti batohů ulehčujeme našim zádům a vydáváme se na náročný (zejména v závěru) výstup na Mt Ossa – při jejich 1617 metrech nejvyšší horu Tasmánie. Odměnou za lezecký výkon jsou dechberoucí 360° výhledy. Rozeklané hory Tasmánie vytvářejí úžasná panoramata. Pijeme z jezírka na vrcholu a příjemně osvěženi se oddáváme siestě. Jediné, co ruší zdejší idylku je skupinka již zmiňovaných Japonců, kteří jsou od hlavy k patě zabalení do pestrobarevných oblečků, takže vypadají jako mumie (omlouvám se všem Japoncům, mezi kterými jinak máme pár výborných kamarádů).

Slezení zpátky dolů už byla hračka a opět s batohem na zádech se vydáváme ke chatě, kde chceme přespat – Kia Ora Hut. Divoká zvěř je ve skutečnosti velmi ochotná, což poznáváme opět při vaření večere. Přišel se na nás podívat wallaby. Evidentně nebyl slušně vychován, neboť kolem nás roztodivně poskakoval a příležitostně upustil bobek mezi našimi ešusy a vařiči. To, že loudil jídlo, nás už nepřekvapilo.

Potkali jsme zde otce s devítiletým synem, což nám trochu srazilo hřebínek, neb jsme si říkali, jak jsme stateční, že jdeme takovou dálku neznámou krajinou.

Matův bratr trpí puchýří a nyní má nohy celé od krve. Nám se naštěstí nic takového nestalo a opravdu mu nezávidíme. Ještě je to pěkný kus cesty.

Občerstvení u samého vrcholku Mt. Ossa.

Úchvatné výhledy snad netreba komentovať.

Du Cane Hut

Black Tiger Snake

Ježura

Rozbřesk nás zastihl již v plné přípravě na poslední úsek cesty. Rádi bychom došli až k jezeru Lake St Claire na 20 km vzdálenou Narcissus Hut. Po cestě potkáváme ještě spoustu klokanů, dvakrát hada, z toho jednou to byl známý Tiger Snake (pákobra černá). Také jsme pozorovali ježuru australskou, která se svým dlouhým čumákem neustále vrtá v zemi.

V půli cesty jsme se rozloučili s Dirkem, který jde ještě odbočku na Labyrinth, ale my (zejména Lenka) už směřujeme k cíli. Poslední část cesty je chudá na výhledy, ale i tak je to hezká procházka. Pozvolna sestupujeme z hor. V chatě Narcissus Hut u jezera je rádio, kterým se dá zavolat a zarezervovat místo na lodičce (jetty), která pravidelně přijíždí dvakrát denně. Vzhledem k tomu, že tu nikdo není, ani rádio nepoužíváme. Místo určité bude.

Večer se procházíme po břehu jezera a pozorujeme západ slunce barevně ozařujícího hory okolo jezera.

Ráno se u mola scházíme čtyři. Kromě nás ještě Kanadanka Kara a její kamarád.

Během chvilky se na hladině objevuje lodička, jejíž rozměry nás pobavily. Odhadujeme, že se do ní vejdem sotva my čtyři. Platíme tedy 20 AUD za osobu a soukáme se na palubu jetty, údajně stavěné pro deset lidí. Jakmile jsme se usadili, začíná pršet. Litujeme Dirka, který je ještě v horách a mneme si ruce, jak jsme to chytře vymysleli. Jetty frčí překvapivě rychle. Odhadem šedesátkou.

Po krátké prohlídce Visitor Centra a vyhození odpadků jdeme už v pořádném dešti na stopa. Autobus jede až druhý den. Bere nás, možná ze soucitu, hned první auto a vyhazuje na nejbližší křižovatce. Zde nám asi po čtvrt hodině staví asi páté

V závěru Overland Tracku

auto a chlapík s námi rychle uhání do Queenstownu, což je vskutku odpudivé hornické městečko, kde po další čtvrthodince v dešti nastupujeme do menší dodávky, abychom vystoupili na opuštěné křižovatce. Dosud nám šlo stopování jako po másle, ale tady nám moc veselo není. Řidič dodávky nám ale nabízí, že pokud nám tu nic nezastaví, tak on, až tudy pojedje zpět, tak nás veme, kam potřebujeme. My ale máme po pár minutách lelkování na první auto a ochotný mladý australský pár nás bere až ke Cradle Mt Visitor Centru. Odhadujeme, že jsme se na výchozí bod naší trasy vrátili rychleji, než kdybychom jeli vlastním autem. Přeci jen se jeho rok výroby a výkon liší od těch aut, co nás vezly. Ve Visitor Centru Lenka čeká a já se vydávám na poslední pětikilometrový úsek cesty do hor, z něž většinu překonávám dalším stopem, odepisuji nás z knihy turistů a startuji po dlouhé době našeho Holdena, abychom po čtvrté odpoledne vyrazili vstříc novým zážitkům. Vracíme se přes Deloraine, tam uhýbáme na jih a ve zhoršujícím se počasí hledáme místo na nocleh. Zachraňuje nás malé městečko Bothwell. Caravan park je vlastně parkoviště mezi hřbitovem, muzeem golfu a kostelem. Atmosféra báječná. Platit máme přes ulici v soukromém domku. Už je dost pozdě a tak necháváme placení na ráno, když v tom ale pan správce přišel sám. Hezky nás tu vítá, ptá se jak dlouho zůstaneme a chce po nás neuvěřitelných 2.75 AUD. Nekolikrát se ptáme, jestli jsme nepřeslechli. On jako bonus dodává: „ Za teplou sprchu se bohužel musí platit 20 centů. Ale když půjdete oba do pánské, tak tam automat nefunguje a teplá voda teče pořád.“ Usínáme za deště spokojení, unavení a lehčí o pár kil prachu a špíny z Overland tracku.,

S novým dnem se trochu vyčasilo. Míříme dále na jih. Na cestě mezi rozlehlými farmami nás čeká milé překvapení. Kousek před námi se ze silnice zvedá nádherný exemplář gigantického orla, který se nechá chvíli obdivovat, ale při prvním náznaku pokusu o fotografování rozvine mohutná křídla a je v momentě pryč. U cesty ležel také obrovský nafouklý (a patřičně páchnoucí) wombat.

Mt Field National Park, 25. 1. 2001 – 26. 1. 2001

Tento nejstarší Tasmánský národní park zabírá plochu 16 257 hektarů horského a podhorského terénu. V zimě nabízí pěkné terény pro běžkování s několika jednoduchými sjezdovkami. V létě můžete využít desítky tras pro pěší turistiku, kterými je park poctivě protkán. Během výletů oceníte horské chatičky, které zdarma nabízejí skromné, ale dostačující ubytování podobné tomu v národním parku Cradle Mnt. U Lake Dobson, kam se po špatné prашné cestě můžete dostat autem, je první z chat a slouží jako výchozí bod pro spoustu tracků.

V nižší části parku jsou největším lákadlem Russell Falls, kam vede hezká cesta a odkud se lehce dostanete i k dalším přírodním pokladům parku.

U vchodu do parku je velké moderní Visitor Centrum a Piknik area s BBQ a komerční kemp.

Public Hut

My přijždíme k Visitor Centru a jdeme na 7 km procházku deštným pralesem kolem nejznámějších Tasmánských vodopádů Russell Falls a pak dále k Horseshoe Falls (opravdu maličké) a Lady Barron Falls. Tuto cestu opravdu nedoporučujeme absolvovat v otevřené obuvi. V deštných pralesech všudypřítomné pijavice se umí velmi obratně a rychle vyšvihnout na nohu i když máte pocit, že jste se holou nohou nikde země nedotkli. Lenča na tohle měla párkrát štěstí a tak se už patričně obouváme, i když je nám vedro. Pijavici jsme odstranili starým známým receptem – posypáním solí.

Absolvujeme i Tall Tree Walk, kde se na výkladových tabulích seznamujeme s místní vegetací a obdivujeme jak padlé tak stojící velikány, které jsou vysoké až 70 metrů. Nádhera.

Jedeme k Lake Dobson a cestou, jak stoupáme, mění se nám příroda před očima. Deštný prales ustupuje a během několika metrů je nahrazen nižším a řídkším lesem a ten postupně mizí a objevuje se borovicová kleč.

Lenka už se do další dlouhé výpravy nežene a tak se nakonec rozhodujeme přespát zde a zítra se uvidí. Hned u cesty jsme objevili několik chatek. Značka v mapě prozrazovala, že jde o chaty veřejné a tak se vydáváme na prohlídku. Chatky vypadají jako opuštěná vesnička pěti dřevěných domků. Nikdo zde není a tak máme celé království jen pro sebe. K našemu překvapení je stavení vybaveno samospádem tekoucí vodou z kohoutku, moderním krbem a zásobou dříví, paladami s matracemi a jednoduchou kuchyňskou linkou. Super. Zanedlouho se nám již kouří z komínka a my spokojeni při svíčkách po večeri popijíme vínko. Přece jen tu je o turisty dobře postaráno. Zajímalo by nás, jak dlouho to ještě vydrží.

Protože druhý den je opravdu oškливо a nemá cenu zde ztrácet čas, uklízíme po sobě chatku a odjíždíme směrem na Hobart. Zde chceme nakoupit. V hlavním městě Tasmánie bohužel zjišťujeme, že je Australian Day. V praxi to znamená, že nekoupíte ani kůrku chleba. Všichni slaví národní svátek a je zavřeno.

Naštěstí ale zjišťujeme, že ve vesnici nedaleko za Hobartem je trh a tam se dá koupit vše, co potřebujeme.

Už jsme dlouho nebyli na Internetu a jelikož jsme zvědaví, jestli nám někdo nepíše a zároveň o sobě přeci jen musíme dávat vědět domů, zastavujeme se ve Swansea, kde v informačním centru platíme 4 AUD za hodinu na internetu.

Freycinet National Park, 26. 1. 2001 – 29. 1. 2001

Poloostrov Freycinet byl pojmenován v roce 1802 po francouzském kartografovi, tak se nenechte zaskočit jeho výslovností. Spolu s Mt Field je od roku 1916 národním parkem a není se co divit. Červené žulové balvany se odrážení v blankytně modré vodě místních zálivů lemovaných plážemi čistě bílého písku. Překrásné scenérie naleznete kdekoli na pobřeží poloostrova.

Tři vrcholky, Amos, Dove a Mayson, které dohromady tvoří Hazards, se tyčí nad okolní krajinou a přímo vybízí ke slezení (po čtyřech). 300 slunečných dnů v roce sem láká turisty v kterémkoli období.

Autem dojedete nejdále do Coles Bay, odkud lze pokračovat pěšky do nitra parku.

Nádherná pláž, kterou máme téměř sami pro sebe.

Večerní představení na Cooks Beach.

